

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa G.T.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w K. pełnomocnikowi powoda adw. K.Z. wynagrodzenie w kwocie 1800 (tysiąc osiemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem udzielonej powodowi nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 442¹ § 1 k.c. i przedstawia obszerny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień w zakresie przyjęcia błędnej daty początku biegu terminu przedawnienia oraz wiedzy powoda o szkodzie. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa.

Już *prima facie* można stwierdzić, że twierdzenie powoda o charakterze ciągłym stanu bezprawności i czynu nie prowadzi do wniosku o oczywiście wadliwej wykładni przepisów o przedawnieniu czynów niedozwolonych. Zgodnie z dominującym stanowiskiem doktryny i judykatury w przypadku czynów ciągłych tylko bieg dziesięcioletniego terminu przedawnienia rozpoczyna swój bieg od dnia ustania czynu (art. 442¹ § 1 zd. 2 k.c.) Taki charakter czynu nie ma natomiast wpływu na początek na biegu trzyletniego terminu przedawnienia, liczonego od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej

do jej naprawienia, a jedynie wpływa na jego zakończenie po upływie dziesięciu lat od ustania czynu o charakterze ciągłym, o ile nie upłynął wcześniej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 370/13, nie publ. i uchwały Sądu Najwyższego w nim powołane). Również okoliczności dowiedzenia się przez powoda o powierzchni cel, w których był osadzony nie dotyczą ani szkody niemajątkowej ani osoby zobowiązanej do jej naprawienia lecz powzięcia przez poszkodowanego pewności co do związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem sprawczym i szkodą niemajątkową wynikającą z naruszenia dóbr osobistych.

Brak zatem podstaw do przyjęcia, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącego o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz Prokuratury Generalnej RP orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Podstawę orzeczenia o kosztach należnych pełnomocnikowi powoda z urzędu stanowił § 4 ust. 1 i 3, 8 pkt 6 i 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz. 1714).